

Sygn. akt IV Ka 401/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tadeusz Węglarek

Sędziowie SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

del. SR Rafał Nalepa (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 05 sierpnia 2014 roku

sprawy **P. W. (1)**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 01 kwietnia 2014 roku sygn. akt VI K 468/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art.440 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 576 § 1 kpk łączy jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec skazanego P. W. (1) wyrokami: Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie VI K 979/05 w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, opisanym w punkcie II zaskarżonego wyroku oraz Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 26 maja 2006 r. w sprawie II K 384/05 w liczbie 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych opisanym w punkcie III zaskarżonego wyroku i wymierza skazanemu P. W. (1) karę łączną 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych i stwierdza, że w pozostałym zakresie wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

- usuwa w punkcie 8 zaskarżonego wyroku sformułowanie o umorzeniu postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków Sądu Rejonowego w Radomsku opisanych w punktach II i III zaskarżonego wyroku;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn akt IV Ka 401/14

UZASADNIENIE

W dniu 26 lipca 2013 r. obrońca skazanego P. W. (1) wniósł o wydanie wyroku łącznego, obejmującego skazania z wyroków Sądu Rejonowego w Radomsku o sygnaturach II K 384/05 i II K 147/07 i wymierzenie skazanemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Radomsku z urzędu ustalił, że P. W. (1) został skazany następującymi wyrokami:

I. zaocznym Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 sierpnia 2004 r. w sprawie o sygn. akt VI K 438/04, za czyn popełniony w dniu 14 marca 2004 r., wypełniający dyspozycję art. 288 § 1 kk - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, dozór kuratora sądowego w tym czasie oraz orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. O. kwoty 440 zł; postanowieniem z dnia 14 listopada 2008 r. sygn. akt VI Ko 1019/08 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została już w całości wykonana w okresach: od dnia 13 listopada 2010 r. do dnia 18 lutego 2011 r. oraz od dnia 28 czerwca 2013 r. do dnia 22 września 2013 r.;

II. nakazowym Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt VI K 979/05, za czyn popełniony w maju 2004 r., wypełniający dyspozycję art. 224 ust. 4 w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP - na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, która została uiszczona w całości w dniu 03 marca 2006 r.;

III. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 26 maja 2006 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/05, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 13 czerwca 2008 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 146/08, za czyn popełniony w dniu 03 maja 2005 r., wypełniający dyspozycję art. 280 § 1 kk - na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 120 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; kara pozbawienia wolności jest aktualnie wykonywana od dnia 22 września 2013 r., a planowany termin jej zakończenia przypada na dzień 22 września 2015 r.; kara grzywny została uiszczona w całości w ratach do dnia 21 września 2009 r.;

IV. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie o sygn. akt II K 147/07, za czyn popełniony w dniu 11 września 2006 r., wypełniający dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk - na karę 2 lat pozbawienia wolności, a nadto orzeczono wobec niego środki karne w postaci: zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat, świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Fundacji (...) w W. i podania wyroku do publicznej wiadomości oraz zwrócono dowód rzeczowy matce sprawcy; planowany termin wykonania kary pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 22 września 2015 r. do dnia 22 września 2017 r.;

V. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 10 sierpnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VI K 261/09, za: czyn popełniony w dniu 01 marca 2009 r., wypełniający dyspozycję art. 157 § 2 kk - na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, czyn popełniony w dniu 01 marca 2009 r., wypełniający dyspozycję art. 157 § 2 kk - na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, za które wymierzono karę łączną grzywny w ilości 70 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, która została uiszczona w całości w ratach do dnia 10 maja 2012 r.; zobligowano go nadto do uiszczenia kosztów sądowych;

VI. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 03 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI K 771/09, za czyn popełniony w dniu 13 sierpnia 2009 r., wypełniający dyspozycję art. 278 § 1 kk - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego Nadleśnictwa P. w kwocie 985,92 zł oraz zobowiązano go do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Nadleśnictwa P. kwoty 325,48 zł, a także zwrócono dowód rzeczowy pokrzywdzonemu Nadleśnictwu P.; postanowieniem z dnia 13 maja 2013 r. sygn. akt VI Ko 989/13 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara grzywny została uiszczona w całości w dniu 08 maja 2012 r.; pokrzywdzone Nadleśnictwo P. odebrało dowód rzeczowy w dniu 02 lipca 2010 r.; zobligowano go do uiszczenia kosztów sądowych;

VII. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 408/10, za czyn popełniony w dniu 27 lutego 2010 r., wypełniający dyspozycję art. 244 kk - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, która została w całości wykonana w okresie od dnia 28 października 2012 r. do dnia 28 czerwca 2013 r.; został on nadto zobligowany do uiszczenia kosztów sądowych;

VIII. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 75/12, za: czyn popełniony w dniu 26 listopada 2011 r., wypełniający dyspozycję art. 244 kk - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyn popełniony w dniu 19 stycznia 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 244 kk - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; postanowieniem z dnia 02 maja 2013 r. sygn. akt VI Ko 887/13 Sąd Rejonowy w Radomsku zamienił niewykonaną część kary grzywny na 8 miesięcy pracy społecznie użytecznej, ustalając wymiar tej pracy na 20 godzin miesięcznie;

IX. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 58/12, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 827/12, za czyn popełniony w dniu 27 września 2011 r., wypełniający dyspozycję art. 284 § 3 kk - na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, dozór kuratora sądowego w tym czasie oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, na poczet której zaliczono mu okres 2 dni zatrzymania w dniach 04-05 października 2011 r.; nadto zobligowano skazanego do uiszczenia kosztów sądowych;

X. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 827/12, za: czyn popełniony w dniu 17 października 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 222 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, czyn popełniony w dniu 17 października 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 224 § 2 kk - na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, czyn popełniony w dniu 17 października 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 226 § 1 kk - na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; postanowieniem z dnia 18 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Radomsku uzupełnił w/w wyrok w ten sposób, iż zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny okres 3 dni zatrzymania w dniach 17-19 października 2012 r.;

XI. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI K 793/12, za czyn popełniony w dniu 19 stycznia 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk - na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, nadto został zobligowany do uiszczenia kosztów sądowych.

Wyrokiem łącznym wydanym w dniu 1 kwietnia 2014 r. w sprawie VI K 468/13 Sąd Rejonowy w Radomsku:

1. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w punkcie VI i VII i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej z punktu 1 zaliczył okresy pozbawienia wolności opisane szczegółowo w wyroku;
3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 89 1a kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w punkcie VIIIa i b oraz IX i XI i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej z punktu 3 zaliczył okresy pozbawienia wolności opisane szczegółowo w wyroku;

5. na podstawie art. 71 § 2 kk orzekł o niewykonywaniu wobec skazanego kar grzywnien wymierzonych mu wyrokami opisanymi w punktach VIIIa i b oraz IX i XI
6. na podstawie art. 71 § 2 kk orzekł o skróceniu skazanemu wykonania kary łącznej z punktu 3 o wykonaną grzywnę;
7. na podstawie art. 576 kpk stwierdził, iż w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym wyroki opisane w punktach VI, VII, VIII, IX i XI pokonaniu podlegają odrębnemu wykonaniu;
8. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków wymienionych w punktach I,II,III,IV,V,X;
9. zwolnił skazanego od wydatków.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca skazanego P. W. (1) zaskarżając go w całości na korzyść skazanego. Wyrokowi temu zarzucił:

-na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego – art. 85 kk, polegającą na niepołączeniu kar opisanych w punktach III i IV w części wstępnej wyroku łącznego pomimo, iż istniały ku temu podstawy;

-na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia – art. 572 kpk - poprzez bezzasadne umorzenie postępowania w przedmiocie wyroku łącznego co do wyroków opisanych w punktach III i IV;

-na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność kar łącznych orzeczonych w punktach 1 i 3 wyroku łącznego wskutek niezastosowania zasady pełnej absorpcji i niedostatecznego uwzględnienia przy wymiarze kar okoliczności łagodzących w szczególności postawy skazanego, jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia po popełnieniu przestępstw a także obecnej sytuacji życiowej.

Obrońca kwestionował również niezastosowanie przez sąd rejonowy warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, co wynikało, zdaniem apelującego, z niedostatecznego uwzględnienia przy wymiarze kary postawy skazanego jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia po popełnieniu przestępstw i obecnej sytuacji życiowej, które powodują, iż cele kary zostaną osiągnięte w razie warunkowego zawieszenia jej wykonania w szczególności jeśli chodzi o zapobieżenie powrotu skazanego do przestępstwa.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- połączenie kar wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach III i IV wyroku łącznego i wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności;

- obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 1 wyroku łącznego do 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- warunkowe zawieszenie kary łącznej wymierzonej w punkcie 3 wyroku łącznego.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanego popierał własną apelację i wnioski w niej zawarte.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego w zakresie podniesionych zarzutów okazała się w znacznej mierze bezzasadna. Zaistniały jednak podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu w oparciu o treść art. 440 kpk, choć nie z powodów wskazywanych przez obrońcę.

Nie można zgodzić się z apelującym, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy miał podstawy aby połączyć węzłem kary łącznej skazania z wyroków III i IV części wstępnej wyroku łącznego a odmawiając połączenia kar z tych wyroków poprzez umorzenie postępowania (punkt 8) naruszył zarówno prawo materialne – art. 85 kk i procesowe – art. 572 kpk. Analiza apelacji wskazuje, iż poza tym arbitralnym stwierdzeniem - że te wyroki da się jednak połączyć - apelujący nie przytoczył, w odróżnieniu od Sądu Rejonowego w Radomsku, żadnych konkretnych argumentów, przemawiających za słusnością jego stanowiska. W tej części apelacja ma więc charakter czysto polemiczny. Stanowisko sądu rejonowego co do wykładni przepisu art. 85 kk, klarownie przedstawione na stronie 4 uzasadnienia, jest słuszne i bynajmniej nieodosobnione, bo znajduje oparcie w przytoczonym postanowieniu Sądu Najwyższego z 3 listopada 2003 r., IV KK 295/02, OSNKW 2004, nr 1, poz. 7, które od wielu lat kształtuje linię orzecniczą przy wydawaniu wyroków łącznych i wydaje się być ugruntowanym, powszechnie znanym. Brak jest powodu do jego powtarzania po raz kolejny, zwłaszcza, że uczynił to wcześniej sąd rejonowy. Zgodnie z art. 85 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy, jeśli chcemy, tak jak wnosił obrońca, połączyć kary orzeczone wyrokami z punktów III i IV musimy porównać czy skazany P. W. (1), oba przestępstwa za które skazano go tymi wyrokami, popełnił zanim zapadł wyrok „III” czyli „pierwszy” w rozumieniu przepisu art. 85 kk. I tak wyrok „III” Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie o sygn. akt II K 384/05 zapadł **w dniu 26 maja 2006 r.** Natomiast kolejne przestępstwo P. W. (1) objęte wyrokiem „IV” Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie II K 147/07 skazany popełnił „dopiero” **11 września 2006 r.** zatem po dacie wydania wcześniejszego wyroku (III). Tym samym nie było faktycznej i prawnej możliwości do objęcia skazań z wyroków III i IV węzłem kary łącznej. Słusznie więc sąd rejonowy postępowanie w tym zakresie umorzył.

Twierdzenia obrońcy skazanego, iż wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 384/05 (III) został uchylony nie znajdują potwierdzenia w materiale aktowym sprawy. Owszem Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II KK 248/07 skasował, ale tylko i wyłącznie wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie IV Ka 146/07 utrzymujący wyrok pierwszoinstancyjny w mocy i przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie IV Ka 146/08 wyrok sądu rejonowego jedynie zmienił, utrzymując zasadnicze rozstrzygnięcie w zakresie skazania (k. 20-22). Wynika więc z tego, że wyrok „III” nigdy nie był uchylony, jak sugeruje apelujący. Prawidłowo więc Sąd Rejonowy w Radomsku ustalili, iż wyrok ten zapadł w dniu 26 maja 2006 r. i wyciągnął z tego prawidłowe wnioski co do braku przesłanek do wydania kary łącznej.

Natomiast z urzędu sąd okręgowy dostrzegł, iż sąd rejonowy naruszył przepis art. 85 kk, gdyż, mimo ku temu podstaw, nie połączył kar grzywien wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach II i III zaskarżonego wyroku łącznego. Wyrok „II” Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie VI K 979/05 zapadł w dniu **16 grudnia 2005 r.** i wymierzono nim skazanemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Kolejne przestępstwo objęte wyrokiem „III” Sądu Rejonowego w R. skazany popełnił **3 grudnia 2005 r.** czyli przed wydaniem wyroku „II” i wymierzono mu za nie karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 120 stawek dziennych po 10 złotych każda. Ta ostatnia kara „powtarzała się” w obu wyrokach, tym samym obowiązkiem sądu rejonowego wynikającym z art. 85 kk było połączenie grzywien z obu wyroków, przy pozostawieniu do odrębnego wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności z wyroku „III” (art. 576 kpk).

Korygując to uchybienie z urzędu, gdyż bez jego dokonania kwestionowany wyrok były rażąco niesprawiedliwy i krzywdzący dla skazanego, sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i w oparciu o art. 85 kk i 86 § 1 i 2 kk wymierzył skazanemu P. W. (1) karę łączną 140 stawek dziennych określając wysokość jednaj stawki na kwotę 10 złotych. Zastosowano zasadę mieszaną tzw asperacji mając na uwadze z jednej strony brak związku przedmiotowego pomiędzy popełnionymi przestępstwami, skierowanymi przeciwko różnym dobrom chronionym prawem (obowiązek obronności RP oraz mienie i zdrowie ludzkie) oraz stosunkowo długi okres czasu pomiędzy nimi (rok) co nie pozwalało na zastosowanie zasady pełnej absorpcji.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na minimalnym poziomie - 10 złotych - sąd okręgowy wziął pod uwagę to, że skazany obecnie przebywa w zakładzie karnym z obliczeniem kar do 2017 r. i jak wskazuje aktualna opinia nie posiada tam zatrudnienia (z uwagi na brak wolnych miejsc) ani środków pieniężnych, więc jego możliwości płatnicze są mocno obniżone (ma także do uregulowania nawiązkę i należności sądowe z innych spraw). Oczywiście w konsekwencji połączenia w/w kar koniecznym była też korektura orzeczenia z punktu 8 poprzez wyeliminowanie z katalogu wyroków nie nadających się do połączenia pozycji „II” i „III”.

Sąd okręgowy nie podzielił też zarzutu apelacji kwestionującego zbyt wysoki wymiar obu kar łącznych w wyniku niezasadnego w ocenie skarżącego rezygnacji z zastosowania zasady absorpcji. Wypada podnieść, iż sąd rejonowy, choć uzasadnienie w tym zakresie jest stosunkowo lapidarne (zwłaszcza jeśli chodzi o wymiar kary łącznej z punktu 1 wyroku), prawidłowo ustalił okoliczności przemawiające na korzyść skazanego i na jego niekorzyść i każdym z tych okoliczności przydał odpowiednią wagę. Okolicznościami dla skazanego korzystnymi z pewnością były: utrzymywanie bliskiej relacji z matką, bezkonfliktowe relacje ze współosadzonymi, kilkukrotne nagradzanie, odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania. Zarazem trzeba jednak podkreślić, że okoliczności te nie dawały automatycznie podstawy do ukształtowania kary łącznej zgodnie z oczekiwaniami obrońcy, tj. według przywołanej wyżej zasady pełnej absorpcji.

Należy wyraźnie zaznaczyć, że wskazywane okoliczności stanowią jedynie część elementów, które należy brać pod uwagę przy kształtowaniu kary łącznej w wyroku łącznym, przy czym zasadniczą kwestią jaką należy badać w tym zakresie jest związek podmiotowo - przedmiotowy zbiegających się przestępstw. Stosowanie zasad pełnej absorpcji czy kumulacji, jako rozwiązań skrajnych, powinno następować zupełnie wyjątkowo. Priorytetową zasadą kary łącznej powinna być natomiast zasada asperacji, na podstawie której słusznie sąd rejonowy oparł wymiar kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do P. W..

Wprawdzie, w realiach przedmiotowej sprawy, przestępstwa, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, pozostawały w stosunkowo krótkim związku czasowym wynoszącym 6 miesięcy - w przypadku kary łącznej wymierzonej w punkcie 1 i 2 miesiące - w przypadku kary łącznej wymierzonej w punkcie 3. Niemniej jednak nie istnieje między nimi ścisły związek przedmiotowy, gdyż skazany dopuścił się przestępstw skierowanych przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. W przypadku pierwszej kary łącznej - przeciwko mieniu z art. 278§ 1 k.k. oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości z art. 244 k.k, w przypadku drugiej kary łącznej - przeciwko wymiarowi sprawiedliwości - art. 244 kk, przeciwko mieniu 284 § 3 kk i przeciwko zdrowiu - art. 158 § 1 kk w zw z art. 57 a § 1 kk.

Tymczasem, zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie utrwalone jest zapatrywanie, które sąd okręgowy również w pełni podziela, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej. Taka zaś sytuacja ewidentnie nie wystąpiła w niniejszej sprawie, o czym dobitnie świadczy opis poszczególnych ze zbiegających się przestępstw.

Istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). W odniesieniu do skazanego prognoza w przedmiotowym zakresie jest ewidentnie negatywna. Skazany dopuścił się większej liczby przestępstw, niż objęte kontrolowanym wyrokiem.

Sąd rejonowy słusznie zatem zastosował wobec skazanego zasadę asperacji. W dostatecznym stopniu uwzględnił też okoliczności dotyczące osoby skazanego, a w szczególności jego zachowanie w izolacji, co przełożyło się na wymierzenie skazanemu kar łącznych w wymiarze 1 roku i 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem niewątpliwie niższych od sumy kar podlegających łączeniu.

Całość przedstawionych wyżej okoliczności wskazuje, że nie ma podstaw do uznania, aby wymierzona wobec skazanego łączna kara pozbawienia wolności była rażąco surowa, co dopiero uprawniałoby sąd odwoławczy do jej korekty.

Przypomnieć w tym kontekście wypada, że ustawodawca uznał, iż przesłanką uzasadniają zmianę orzeczenia o karze w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k. jest nie sama "niewspółmierność kary", lecz wyłącznie taka która ma przymiot "rażącej" w rozumieniu ww. przepisu. Nie każda bowiem różnica w ocenie łagodności lub surowości kary pomiędzy sądem meriti a skarżącym ma prowadzić do zmiany orzeczenia o karze w postępowaniu odwoławczym kary, czy też w ogóle dawać podstawę do kwestionowania trafności wydanego przez sąd I instancji orzeczenia. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona jedynie wówczas, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Takiej oceny w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób jednak dokonać.

Nie ma też racji obrońca skazanego zarzucając sądowi rejonowemu bezzasadną odmowę zastosowania wobec P. W. instytucji warunkowego zawieszenia kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd rejonowy w tym przypadku w sposób wyczerpujący i do tego logiczny oraz znajdujący odzwierciedlenie w materiale aktowym swój pogląd przedstawił i nie ma potrzeby do powtarzania zaprezentowanej przezeń argumentacji. Przypomnieć należy, że sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat (...) jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1 kk). Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (art. 69 § 2 kk). Przenosząc to do realiów sprawy wskazać należy, iż z opinii o skazanym z dwóch jednostek penitencjarnych, - najaktualniej opisujących jego postawę, mimo pozytywnych elementów w zachowaniu skazanego, wskazano również takie, które przeczą, zdaniem sądu okręgowego, pełnej resocjalizacji P. W. a nawet jej średniemu zaawansowaniu. Otóż przede wszystkim skazany przejawia umiarkowanie krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, nawiązuje nielegalne kontakty, zachowuje się wulgarnie i arogancko wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej, za co był kilkukrotnie karany dyscyplinarnie (ostatnia taka sytuacja miała miejsce w dniu 4 lutego 2014 r. zatem w czasie trwania niniejszej sprawy). Stanowisko zawarte w apelacji, iż kary, które skazany w chwili obecnej odbywa doprowadziły go do refleksji nad swoim życiem i nagannością swojego postępowania w świetle lektury opinii nie wytrzymują więc krytyki. Opisana postawa skazanego, który jest osobą wielokrotnie, mimo młodego wieku, karaną, świadczy, zdaniem sądu, iż jest on sprawcą zdemoralizowanym, który ma znaczne problemy z respektowaniem norm prawnych, których naruszanie przychodzi mu z zadziwiającą łatwością. Wdrożenie go do porządku prawnego może nastąpić tylko w warunkach izolacji. Słusznie więc sąd rejonowy uznał, iż prognoza kryminologiczna w jego przypadku musi być negatywną a cele kary- w szczególności zapobieżenie popełnienia przestępstwa - z pewnością nie zostaną osiągnięte poprzez wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przypomnieć należy, że wcześniej wobec skazanego wymierzano takie kary, dając mu szansę poprawy, jednakże nie odstraszało go to w jakikolwiek sposób od popełniania kolejnych przestępstw.

Dlatego też orzeczono jak w sentencji.